

споруд, підбір відповідного обладнання, допомога в організації продажу, надання коштів на проведення рекламних заходів тощо). Франчайзер має право вимагати від створеного з його допомогою клубу дотримання певних стандартів надання послуг, контролює його діяльність.

Разом із приватними фітнес-центрами активними учасниками фітнес-індустрії є підприємці, що належать до громадського та державного секторів економіки. Співвідношення між ними залежить від обраної у країні ідеології підприємництва у сфері оздоровчої фізичної культури.

Подальший розвиток підприємництва у сфері спорту для всіх обумовлений якісними змінами, що відбуваються на ринку СОП. Зростання популярності масового спорту та потреб населення у високоякісних СОП робить усе більш актуальним формування фітнес-індустрії як дієвого напряму підприємницької діяльності фізкультурно-спортивних організацій. Цей напрям підприємництва набув зрілої форми у США. Його активне впровадження відбувається у країнах Західної Європи. В Україні підприємництво у сфері спорту для всіх перебуває на стадії формування.

Список літератури

1. Гуськов С.И. Спортивный маркетинг – К.: Олимпийская литература, 1996. – 296 с.
2. Макаренкова А. Фитнес: российская гонка преследования // http://www.atlant.ru/sport/stati_4508.htm.
3. Талатай К. Фабрика здоровья для деловых людей // www.bizreality.com.ua/200501/proekt.
4. Сичка С. Украинский Фитнес: экономические тенденции и перспективы // Фитнес-ревью. – 2003. - №20.- С.20-23.
5. Проскурякова Ю. Здоровье на продажу // www.rg.ru/bussines/rinky.

Символіка та атрибутика Олімпійських ігор

Я.В. Рудь, ст. гр. ОА 08-2, В.Ф. Зубенко, викл.
Кіровоградський національний технічний університет

28 лютого 2010 року перегорнуто ще одну сторінку спортивної слави, мужності, витривалості – звершено XXI зимові Олімпійські ігри. «В істинно спортивному дусі, - як сказано в олімпійській клятві, - на славу спорту і в ім'я честі своїх команд» у найбільших комплексних змаганнях сучасності взяли участь 82 країни-учасниці.

Ідеали, покладені в основу Олімпійських ігор Стародавньої Греції, дуже важливі для людства. Ці ідеали не лише дозволили відродити Олімпійські ігри, а й зробили олімпійський рух благородним і популярним явищем, що охоплює всі континенти і країни, які перетворили олімпійський спорт у свято миру, дружби і прогресу, гармонії тіла й духу, величі розуму і справедливості.

Виникнення Олімпійських ігор сягає в таку глибочінь століть, що навіть пам'ять історії неспроможна була зберегти точну дату цієї події. Перші згадки про Олімпійські ігри знаходимо в легендах та міфах. За одним переказом, ці ігри заснував Зевс на честь перемоги над своїм батьком Кроносом та іншими титанами. У них брали участь усі боги. Поширеною була також легенда, за якою Олімпійські ігри своїм виникненням зобов'язані Гераклу.

Та хоч якими поетичними й привабливими є міфи й перекази, вони не можуть замінити історичних даних про справжню дату виникнення Олімпійських ігор. Офіційним початком їхнього літочислення вважають 776 рік до нашої ери. Відтоді ці спортивні змагання стали святом, що проводилося раз на чотири роки, і це вже засвідчено історичними джерелами. Ігри були однією з найвизначніших культурних подій давньої Греції, форум згоди між усіма грецькими державами, арени чесного змагання найкращих з-поміж спортсменів і митців, вчених і державних діячів, поетів і філософів.

Перші Олімпійські ігри тривали один день, пізніше – п'ять. Глядачами могли бути тільки чоловіки. Жінок не допускали через їхнє бесправне становище в рабовласницькому суспільстві. Дивитися на ігри дозволялося чужинцям, іноді – навіть і рабам. Керував змаганнями оргкомітет із числа відомих громадян. Під його наглядом за 30 днів до початку ігор проводилися тренування учасників. Комітет проводив суддівство, оголошував переможців, пильнував за виконанням правил і збереженням священного миру.

Перед початком ігор учасники складали присягу, запевняючи, що дотримуватимуться правил і змагатимуться чесно і що вони нічим не заплямували себе в житті. Останню вимогу в наш час не відновлено. Греки ж надавали їй виняткового значення. Заради Олімпіади греки відкладали війни, а в наші часи бувало й навпаки.

Олімпійські ігри давньої Греції лишили яскравий слід у світовій культурі. Тому у різні часи робилися спроби їх відродження.

Але тільки видатному французькому просвітителю та гуманісту XIX ст. барону П'єру де Кубертену вдалося реалізувати ідею відродження Олімпійських ігор. П'єр де Кубертен звернувся до спорту не лише як до засобу фізичного виховання людини, а й як до фактора зміцнення миру і взаєморозуміння між народами. У червні 1894 року Кубертен скликав у Парижі Міжнародний конгрес для відновлення Олімпійських ігор. 79 делегатів із 49 спортивних організацій з 12 країн світу одностайно ухвалили провести такі Ігри в Афінах у 1896 році. Ігри отримали підтримку уряду Греції, який профінансував будівництво олімпійського стадіону в Афінах на руїнах античного фундаменту. 6 квітня 1896 року король Греції у присутності 70 тисяч глядачів оголосив Ігри I Олімпіади відкритими. 245 атлетів з 14 країн світу змагалися з 9 видів спорту: греко-римська боротьба, велосипедний спорт, гімнастика, легка атлетика, плавання, стрілецький спорт, теніс, важка атлетика, фехтування. Звідси починається новий відлік Олімпіад.

Нагороджувалися атлети лавровим вінком і оливковою гілкою, зрізаною у священному гаю Олімпії. На честь переможця виконувався національний гімн і піднімався державний прапор. Ці ритуали стали традиційними.

Зимові олімпійські ігри вперше офіційно були проведені 1924 року в Шамоні (Франція). У них взяли участь 258 спортсменів з 16 країн світу. Зимові олімпійські ігри регулярно проводяться один раз на чотири роки. З 1994 року зимові та літні ігри проходять з інтервалом у 2 роки.

Олімпійські ігри мають свою символіку: олімпійські кільця, олімпійський прапор, олімпійське гасло, олімпійська емблема, олімпійський гімн, олімпійський вогонь та олімпійський смолоскип.

Офіційний логотип (емблема) Олімпійських Ігор складається з п'яти зчеплених між собою кілець або кілець. Цей символ був розроблений засновником сучасних Олімпійських ігор бароном П'єром де Кубертенем в 1913 році під враженням від подібних символів на старогрецьких предметах. Немає підтверджень, що Кубертен пов'язував число кілець з числом континентів, але вважається, що п'ять кілець – символ п'яти материків (Європи, Азії, Австралії, Африки і Америки). Олімпійські кільця мають синій, жовтий, чорний, зелений і червоний колір і переплітаються зліва направо. Кольори верхніх трьох кілець – синій, чорний і червоний. Нижче – жовте і зелене кільця. Вся

фігура є правильною трапецією. Олімпійські кільця символізують толерантність і дружбу між усіма, хто бере участь в Олімпійських іграх з усіх п'яти континентів нашої планети. На прапорі будь-якої держави є, принаймні, один колір з представлених на олімпійських кільцях.

Спеціальним гаслом Олімпійських ігор є три слова: Citius-Altius-Fortius. Ці слова латиною означають – швидше, вище, сильніше. Олімпійське гасло закликає всіх учасників олімпійського руху до вдосконалення та гармонії відповідно до духу олімпізму. Вважають, що гасло придумав П'єр де Кубертен. Але ці слова належать французькому священику Анрі Дідону. Ця мудра людина, одна з перших зрозуміла позитивний вплив спорту на душі людей, особливо молоді. Під час відкриття змагань у коледжі він спробував визначити словами сенс чесної боротьби: сїтіус – альтіус – фортіус.

П'ять кольорових кілець на білому полотнищі – це олімпійський прапор. Він урочисто підіймається в Олімпійському місті на високій щоглі олімпійського стадіону, там, де майорять прапори всіх держав-учасниць Олімпійських ігор.

Вогонь – важливий символ Олімпійських ігор. Під час літнього сонцестояння учасники змагань і організатори, прочани і вболівальники давніх грецьких ігор віддавали пошесті богам, запалюючи вогонь на вівтарях Олімпії. Переможець змагань з бігу удостоювався честі запалити вогонь для жертвопринесення. У відблисках цього вогню відбувалося суперництво атлетів, конкурс художників, укладалась угода про мир посланцями від міст і народів. От чому була відновлена традиція запалювання вогню, а пізніше й доставки його до місця проведення змагань. Щоразу священне полум'я починає свій шлях з Олімпії в Греції до міста Олімпійських ігор. Там запалюється смолоскип. Потім його несуть через увесь світ, від країни до країни. Коли він переходить від бігуна до бігуна, то ніби передає почуття миру і дружби. Його фінішна зупинка – Олімпійський стадіон під час церемонії відкриття ігор.

Уперше олімпійський вогонь спалахнув на амстердамському стадіоні у день відкриття Ігор 1928 року. Проте знавці олімпійського руху не знаходять підтвердження тому, що цей вогонь був доставлений, як диктує традиція, естафетою з Олімпії. Початок смолоскиповим естафетам, що доставляють священний олімпійський вогонь з Олімпії до міста проведення Олімпійських ігор, було покладено у 1936 році (Берлін, Німеччина). Відтоді церемонії відкриття Ігор збагатилися хвилюючим видовищем – запаленням вогню на головному олімпійському стадіоні від смолоскипа, що був пронесений естафетою.

Кожна країна, де проходять Олімпійські ігри, прагне обрати спеціальний символ – талісман, який би розповів про її культуру, традиції. Переважно обирають звірятко, яке символізує національні риси та особливості країни. Вперше талісман з'явився на зимових Олімпійських іграх у 1968 році в Греноблі – це був гірськолижник шус, а на Іграх Олімпіади в Мехіко – червоний ягуар, але ці талісмани були неофіційними. Першим талісманом, офіційно визнаним МОК, став песик Валді (Мюнхен, Німеччина, 1972 р.). Талісмани збагачують олімпійську символіку, привносять у неї національні особливості та колорит.

Наприклад, символ ХХІ зимових Олімпійських ігор був представлений 23 квітня 2005 року. На ньому зображена статуя-інукшук на ім'я Іланаак, що в перекладі з мови інуктитут означає «друг». Зображення було взято зі скульптури, що стоїть на березі Англійської затоки у Ванкувері. Талісманами ігор були три тварини: миті – вигаданий морський ведмідь, куатчі – бігфут, що походить із канадських лісів і суми – «дух тварин», у ньому поєднані багато представників фауни канадського тихоокеанського узбережжя.

Але основні символи і атрибути залишаються незмінними – це п'ять олімпійських кілець та олімпійський вогонь.

Олімпійський спорт України багато років був складовою частиною олімпійського руху колишнього СРСР. А з 1992 року українські спортсмени виступали у складі Об'єднаної команди співдружності незалежних держав.

У 1994 році команда України вперше виступала на зимових олімпійських іграх у Ліллекхаммері. За 1996 – 2004 роки спортсмени України здобули на Іграх Олімпіад 74 медалі різного гатунку, з яких 26 – золоті.

На жаль, на ХХІ зимових Олімпійських іграх наші спортсмени не здобули жодної медалі. Сподіваємося, що нинішня політика України буде спрямована на розвиток олімпійського спорту і наступна Олімпіада для українських спортсменів буде більш результативною. Адже не дарма вперше в історії українського олімпійського руху в нашої команди з'явився талісман. Честь бути символом-охоронцем отримала пара симпатичних лелечень. Відтепер наші спортсмени будуть під пильним наглядом цих мудрих птахів, які є особливим символом в українській культурі, бо за давнім повір'ям лелека приносить щастя. Хай щастить нашим спортсменам на Олімпійських іграх!

Список літератури

1. Енциклопедія олімпійського спорту України / За ред. В. М. Платонова та І. Р. Мацишина. – К. : Олімпійська література, 2005. – 463 с.
2. Твій перший олімпійський путівник / За заг. ред. М. М. Булатової – Видання 2-ге, доп. – К. : Олімпійська література, 2007. – 104 с.
3. Про затвердження Концепції з формування позитивної мотивації на здоровий спосіб життя у дітей та молоді. – Наказ Міністерства освіти і науки України від 21 липня 2004 року № 605.

Актуальні проблеми фізичного виховання в українській пресі 20-х років ХХ ст.

О.В. Яцун, ст. гр. ФК 08-2, Р.Л. Дейкун, викл.
Кіровоградський національний технічний університет

З історичної точки зору стан системи фізичного виховання обумовлюється економічними, політичними, соціальними, культурними чинниками, а також ефективністю поставлених завдань, організаційних форм, змісту та педагогічних умов, які забезпечують якісне її функціонування.

Щоб зрозуміти усю повноту галузі фізичного виховання, потрібно вийти за рамки розуміння зв'язку фізичного виховання з навкологалузовими питаннями, тобто зі всім тим, що на нього впливає, доповнює, окреслює напрямки діяльності тощо.

Ми розглянемо, як на сторінках української преси 20-х років ХХ сторіччя аналізувалися питання фізичного виховання та вказувалось на їхню суть та значимість.

Метою роботи є ретроспективний аналіз становлення і розвитку молоді спортивної періодики України в 20-х роках ХХ сторіччя та аналіз на її шпальтах питань із фізичного виховання та спорту.

У літературі середини 20-х років переважали праці з описом рухливих ігор та інших видів фізичних вправ. Це були, як правило, невеликі за обсягом і форматом